

Голос Арчера

КУПИТИ

Видання містить ексклюзивний розширений епілог від авторки!

Приїхавши до сонного містечка Пеліон на березі озера в штаті Мен, Брі Прескотт сподівається, що тут нарешті знайде спокій, якого так відчайдушно шукає. Та вже першого дня в Пеліоні вона знайомиться з Арчером Гейлом — відлюдником, емоційних страждань якого ніхто, крім Брі, не помічає.

«Голос Арчера» — роман про дівчину, прикуту до спогадів про одну жаску ніч, і хлопця, почуття якого стануть ключем до її свободи. Історія про мовчазного самітника з болючою раною і його кохану, яка вірить, що він віднайде свій голос. Книжка розкаже про боротьбу з травмами минулого, долю й цілющу силу любові.

Розділ перший

Арчер — сім років, квітень

— Чіпляйся за мене! Я тебе втримаю, — сказав я дуже тихенько, і гелікоптер відірвався від землі, щойно Дюк вхопив Зміїне Око за руку. Я намагався гратися якомога тихіше — мама знову побита спала у своїй кімнаті, а я не хотів її будити. Вона сказала мені дивитися з нею мультики в ліжку, і я трохи подивився, але, побачивши, що мама заснула, спустився вниз — погратися своїми солдатиками.

Вертоліт приземлився, і мої хлопці вистрибнули та побігли під стілець, який я накрив рушником, перетворивши на частину підземної фортеці. Я взяв гелікоптер і знову відірвав його від землі зі звуками шух, шух, шух. Мені страшенно хотілося клацнути пальцями й перетворити його на справжній.

Тоді я би посадив туди маму й полетів звідси — якнайдалі від нього, якнайдалі від чорних очей та маминих сліз. І мені байдуже, де б ми опинилися, найважливіше, щоб це було б дуже-дуже далеко.

Я заповз назад у свою фортецю, а за кілька хвилин відчинилися й зачинилися вхідні двері. Я почув важкі кроки нашим передпокоєм та коридором, що зупинилися біля того місця, де я грався. Визирнувши, побачив блискучі чорні черевики й манжети штанів. Я знав, що вони були частиною уніформи.

Вигукнувши «Дядьку Конноре!», я швиденько виліз. Він опустився на коліна, і я кинувся до нього з обіймами, намагаючись триматися якомога далі від того боку, де дядько носив револьвер і поліцейний ліхтарик.

— Привіт, малий, — сказав він, пригортаючи мене. — Як поживає мій герой-рятівник?

— Добре. Бачиш, яка в мене підземна фортеця? — запитав я, відхиляючись і гордо показуючи через плече на форт, влаштований під столом із ковдр та рушників. Це було круто.

Дядько Коннор усміхнувся й кинув погляд позад мене.

— Авжеж, бачу. Ти чудово попрацював, Арчере. Я ще ніколи не бачив такої неприступної фортеці, — він підморгнув і всміхнувся ще ширше.

Я засміявся у відповідь, а тоді запитав:

— Хочеш погратися зі мною?

Він весело скуйовдив мені волосся.

— Не зараз, друже. Трохи згодом, гаразд? А де мама?

Я відчув, як у мене опустились кутики рота.

— Е-ем, вона не дуже добре почувається. Прилягла, — я подивився в обличчя дядька Коннора, у його золотаво-карі очі.

У голові одразу виникла картинка: небо перед грозою — темне і страшне. Я трохи позадкував, та за мить очі дядька Коннора прояснилися і він знову мене пригорнув.

— Усе гаразд, Арчере, усе гаразд, — запевнив він і, не випускаючи моїх рук, став розглядати обличчя. Я всміхнувся йому, і він мені у відповідь.

— У тебе мамина усмішка, ти це знаєш?

Я ще ширше всміхнувся. Мамину усмішку я любив — вона була тепла й гарна. А ще дарувала відчуття, що мене люблять.

— Але схожий на тата, — промовив я, опустивши погляд. Усі кажуть, що я викапаний Гейл.

Хвилинку дядько Коннор дивився на мене. Здавалося, він щось хотів сказати, але передумав.

— Ну, це добре, друже. Твій тато — привабливий чортяка, — дядько знову всміхнувся, але самими вустами, бо його очей усмішка не торкнулася.

Я подивився на дядька Коннора. Мені дуже хотілося бути схожим на нього. Якось мама розповідала, що вродливішого чоловіка вона ще не бачила. Водночас вигляд у неї був такий, наче вона не мала цього говорити. Напевно, тому, що він не мій тато. А ще дядько Коннор був офіцером поліції — героєм.

Коли виросту, то стану таким, як він.

Дядько Коннор підвівся.

— Піду подивлюся, чи не прокинулася мама. Ти пограйся своїми фігурками, а я за хвилинку спущуся, гаразд, друже?

— Добре, — кивнув я. Він ще раз скуйовдив мені волосся й пішов до сходів.

Зачекавши кілька хвилин, я тихенько рушив за ним. Переступаючи всі рипучі місця й тримаючись за поруччя, рухався вперед. Я знав, як поводитися тихо в цьому будинку. Було важливо знати, як поводитися тут тихо.

Підійнявшись сходами, я зупинився коло маминої кімнати й прислухався. Двері прочинені, і цього мені достатньо.

— Зі мною все гаразд, Конноре, правда, — сказала мама м'яким і ще сонним голосом.

— Із тобою не все гаразд, Алісо, — проширів він. Наприкінці його голос надірвався, і мене це налякало. — Господи! Я хочу вбити його. Із мене досить, Ліс. Із мене досить цього образу мучениці. Можливо, ти вважаєш, що заслуговуєш на це... Проте Арчер. Не. Заслуговує, — сказав дядько Коннор, виплюнувши останні три слова так, ніби його щелепи зсудомило. Я бачив таке раніше. Зазвичай це траплялося, коли поруч був мій тато.

Кілька хвилин я не чув нічого, крім тихого маминого плачу. Відтак дядько Коннор знову озвався: цього разу його голос звучав дивно, майже байдуже.

— Хочеш знати, де він зараз? Вийшов із бару з Петті Нельсон. Вони пішли до неї додому. З неділі він трахає Петті у хвіст і в гриву в її трейлері. Я там проїжджав, і їх було чути аж у мою автівку.

— Господи, Конноре, — задихаючись, мовила мама. — Ти хочеш, щоб усе стало ще гірше...

— Ні! — проревів дядько Коннор, і я аж підскочив. — Ні, — повторив він уже тихіше. — Я намагаюся донести, що годі вже. Уже годі. Якщо гадаєш, що мусила спокутувати, то ти заплатила сповна. Невже не розумієш? Я ніколи не вважав тебе винною, але припустімо, що так. Одначе ти вже спокутувала свою провину, Ліс. Уже давно спокутувала. А тепер розплачуємося ми всі.

Рекомендована література

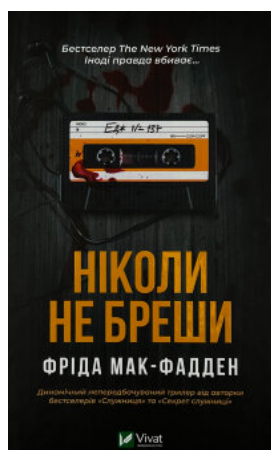
Запізно

Скажи, що присягаєшся

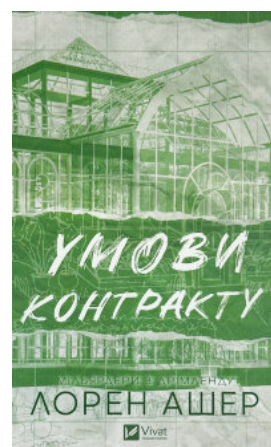
Підіграй мені. Місто вітрів. Книга 4

Ніколи не бреші

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Умови контракту. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ